

Sygn. akt **IC 752/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017r.

**Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny
w składzie:**

Przewodniczący: SSR Agnieszka Poręba

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Nowobilska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. Ś.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. Ś. kwotę 15680,65 złotych (szesnaście tysięcy sześćset osiemdziesiąt złotych 65/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2016 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. Ś. kwotę 8773,07 złotych (osiem tysięcy siedemset siedemdziesiąt trzy złote 07/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa Kasa Sądu Rejonowego w Nowym Sączu kwotę 1208 złotych (jeden tysiąc dwieście osiem złotych) złotych tytułem wydatków uiszczonych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa.

Z:/

1.

1. (...)

2. (...)

Dnia 30 listopada 2017 roku

Sygn. akt **IC 752/16**

UZASADNIENIE

wyroku z 30.11.2017 r.

Powód J. Ś., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie z 01.06.2016 r., domagał się zasądzenia od strony pozwanej – Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W., kwoty 15 680,65 zł z ustawowymi odsetkami od 09.02.2016 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, według norm przepisanych (k. 1 – 2).

W uzasadnieniu wskazał, że 08.01.2016 r., wskutek kolizji drogowej, której sprawcą był kierowca samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...), który objęty był ubezpieczeniem OC u strony pozwanej, uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki B. o nr rej. (...). Na kwotę dochodzoną pozwem, składają się: 9023,89 zł, tytułem zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, 3431,70 zł, tytułem zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego za okres od 08-18.01.2016 r. i 3225,06 zł, tytułem zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego za okres od 19.01.2016 r. – 02.02.2016 r.

Strona pozwana Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, odpowiedzi na pozew z 06.07.2016 r. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (k. 41–44).

W uzasadnieniu zakwestionowano żądanie pozwu zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Wskazano, że uszkodzenia pojazdów nie korelują pod względem geometrycznym i dynamiki zdarzenia. Z ostrożności procesowej wskazano, że wysokość dochodzonego roszczenia jest zawyżona, gdyż w toku postępowania likwidacyjnego ustalono, że wystarczającą kwotą dla przywrócenia pojazdu do stanu przed szkody jest 8059,10 zł brutto.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08.01.2016 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w trakcie którego kierujący samochodem V. (...) - B. J. (1), próbując włączyć się do ruchu na ulicę (...) z terenu parkingu przed restauracją (...) (zamierzał skrócić w lewo), wjechał w prawidłowo poruszającego się ulicą (...), kierującego samochodem B. – J. Ś.. W tym czasie po prawej stronie ulicy (...) stał samochód dostawczy, który ograniczył widoczność samochodowi marki B. (nie mógł dostrzec ruchu pojazdu V. (...), który z za zaparkowanego samochodu dostawczego włączał się do ruchu na ulicę (...)).

Bezpośrednio po zdarzeniu uczestnicy kolizji spisali oświadczenie, w którym całą winę za jego zaistnienie przyjął na siebie B. J. (1).

Dowód: oświadczenie sprawcy kolizji drogowej – k. 10, zeznania świadka B. J. (1) – nagranie z 23.02.2017 r., zeznania powoda – nagranie z 29.09.2016 r.

Na skutek zdarzenia uszkodzeniu w pojeździe powoda uległy: zderzak przedni, reflektor lewy, błotnik lewy, drzwi lewe, opona i felga prawa przednia, listwa pod lewą lampą, nadkole lewe, nadkole prawe, reflektor prawy, obudowa filtra powietrza. Można więc stwierdzić, że w wyniku zdarzenia z 08.01.2016 r. w samochodzie B., własności powoda, zasadnicze uszkodzenia powstały w przedniej lewej bocznej strefie. Charakteryzowały się one łydkowatym odkształceniem lewego przedniego błotnika oraz śladami uszkodzenia poszycia przedniego zderzaka w bocznej części. Analiza materiału dowodowego uwzględniająca parametry ruchowe pojazdów w sytuacji kolizyjnej, wsparta korelacją geometrycznych obrysów kontaktujących się ze sobą zderzeniowo-otarciowo stref pojazdów biorących udział w zdarzeniu, nie ujawnia argumentów do kwestionowania powstania uszkodzeń na samochodzie B. (...) nr rej. (...) w zakresie zgłoszonym, jako następstwo analizowanej sytuacji kolizyjnej.

Powód 18.01.2016 r. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu (...) Serwisowi (...) w N.. Koszt naprawy wyniósł 9023,89 zł (faktura nr (...) i rachunek nr (...)).

Powód odebrał naprawiony pojazd 18.02.2016 r. i zapłacił za naprawę ww. kwotę.

W okresie od 08.01.2016 r. do 02.02.2016 r. powód korzystał z samochodu zastępczego, za zgodą pozwanego towarzystwa ubezpieczeń. Koszt wynajmu samochodu wyniósł łącznie 6656,76 zł.

Dowód: pismo z 22.01.2016 r. – k. 12, pismo z 02.02.2016 r. – k. 13, zlecenie naprawy – k. 17, faktura ba (...) – k. 18, faktura VAT nr (...) – k. 20, faktura VAT nr (...) – k. 21, rachunek nr (...) – k. 19, potwierdzenie zapłaty – k. 65, 66, zeznania świadka T. D. – nagranie z 15.11.2016 r., zeznania powoda – nagranie z 29.09.2016 r., opinia biegłego w zakresie techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego – k. 113-139, odpowiedź biegłego na zarzuty pozwanego – k. 153-155

Pojazd B. (...), będący własnością powoda, uczestniczył wcześniej w następujących kolizjach: w 2013 r. w Norwegii i w kwietniu 2015 r. w N.. Powód zlikwidował powstałe szkody w serwisie w L.. Zakres uszkodzeń powstałych 08.04.2015 r. nie pokrywa się z zakresem uszkodzeń powstałych 08.01.2016 r. (szkoda z 08.04.2015 r. odejmowała śladowe uszkodzenie lewego przedniego błotnika, które nie jest rozpoznawalne na zdjęciu szkody z 08.01.2016 r.)

W związku z powyższym, koszt naprawy powypadkowej pojazdu określony w fakturze nr (...) Serwisu (...) na kwotę 8741,98 zł powiększony o kwotę 281,91 zł, pozostaje w adekwatnym związku usunięcia uszkodzeń pokolizyjnych pojazdu.

Dowód: zeznania powoda – nagranie z 29.09.2016 r., opinia biegłego w zakresie techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego – k. 113-139, odpowiedź biegłego na zarzuty pozwanego – k. 153-155

Pojazd V. (...) o nr rej. (...) był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W..

W dniu 08.01.2016 r. J. Ś. dokonał zgłoszenia zaistniałej szkody w pozwanym Towarzystwie (...).

Pismem z 02.02.2016 r. ubezpieczyciel wyraził zgodę na wynajem samochodu zastępczego przez powoda do 02.02.2016 r.

Decyzją z 17.02.2016 r. ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania na rzecz powoda, wskazując że zgłoszona szkoda nie mogła powstać w okolicznościach podanych przez jej uczestników, gdyż uszkodzenia pojazdów nie korelują ze sobą. Natomiast w piśmie z 07.03.2016 r. ubezpieczyciel poinformował, że po ponownej analizie sprawy, dokonanej na skutek odwołania powoda od decyzji, brak jest podstaw do zmiany stanowiska odnośnie odmowy wypłaty odszkodowania. Takie samo stanowisko przedstawił również w piśmie z 30.03.2016 r.

Pismem z 14.04.2016 r. powód wezwał pozwane towarzystwo ubezpieczeń do zapłaty kwoty 15 680,65 zł w terminie 7 dni, bezskutecznie, bowiem z piśmie z 12.05.2016 r. ubezpieczyciel podtrzymał swoją decyzję o odmowie wypłaty odszkodowania.

Dowód: zgłoszenie szkody – k. 11, pismo z 02.02.2016 r. – k. 13, decyzja z 17.02.2016 r. – k. 14, pismo z 07.03.2016 r. – k. 15, pismo z 30.03.2016 r. – k. 16, wezwanie do zapłaty – k. 22, pismo z 12.05.2016 r. – k. 24

Ustalając stan faktyczny, sąd oparł się w szczególności na aktach likwidacji szkody i dokumentach powołanych w opisie stanu faktycznego, jak również dowodach osobowych i na opinii biegłego K. O. oraz odpowiedzi biegłego na zarzuty pozwanego.

Pozwany kwestionował swoją odpowiedzialność, za skutki zdarzenia z 08.01.2016 r., wskazując że do uszkodzeń pojazdu nie mogło dojść w sposób opisany przez powoda. Podniósł, że w 2015 r. pojazd powoda uczestniczył w kolizji, w trakcie której uszkodzony był przedni zderzak i błotnik pojazdu B.. Wskazał, że powodowi zostało wypłacone z tego tytułu odszkodowanie, jednak z analizy materiału dowodowego wynika, że nie zlikwidował on tej szkody i obecnie ponownie domaga się odszkodowania z tytułu tej samej szkody.

Sąd, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego nie powziął żadnych wątpliwości, że 08.01.2016 r. doszło do kolizji z winy ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie (...). Wynikało to zarówno z zeznań świadków, powoda, jak i dokumentacji zgromadzonej w aktach likwidacji szkody, które to dowody były ze sobą spójne, dlatego sąd dał im wiarę.

Zeznania powoda i świadka B. J. (1) (uczestnicy kolizji) w całości ze sobą korespondowały, tj. co do przebiegu zdarzenia, zakresu uszkodzeń w samochodzie powoda (co do elementów, które były widoczne bezpośrednio po zdarzeniu), a nawet okoliczności spisywania oświadczenia. B. J. (1) nie miał żadnych wątpliwości, że to właśnie on jest winny powstania przedmiotowej kolizji. Zeznał, że nie chciał wzywać policji, z uwagi na punkty karne, które po jej wezwaniu by otrzymał. Zeznania te były też zbieżne ze szkicem miejsca powstania kolizji.

Wszelkie wątpliwości rozwiała opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego, który jednoznacznie wskazał, że przeprowadzona analiza materiału dowodowego uwzględniająca parametry ruchowe pojazdów w sytuacji kolizyjnej, wsparta korelacją geometrycznych obrysów kontaktujących się ze sobą zdarzeniowo-otarciowo stref pojazdów biorących udział w zdarzeniu, nie ujawnia argumentów do kwestionowania powstania uszkodzeń na samochodzie B. własności powoda w zakresie zgłoszonym, jako następstwo analizowanej sytuacji kolizyjnej. Biegły dokonał też porównania zakresu uszkodzeń pojazdu powoda powstałych w czasie kolizji z kwietnia 2015 r. i jednoznacznie stwierdził, że miały one inny zakres i charakter, niż te powstałe w trakcie szkody z 08.01.2016 r. Biegły dokonał również kalkulacji usunięcia szkody i wskazał, że koszt naprawy wskazany w przedłożonej przez powoda fakturze i rachunku, pozostaje w adekwatnym związku z usunięciem uszkodzeń pokolizyjnych pojazdu marki B. własności powoda (łącznie z kwestionowanym kosztem naprawy błotnika). Opinia biegłego była rzeczowa, logiczna, fachowa i wyczerpująca. Biegły kompleksowo odniósł się do analizowanej sytuacji oraz udzielił odpowiedzi na wszystkie zadane mu pytania w sposób profesjonalny. Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do prawidłowości opinii. Pozwany wniósł co prawda zarzuty do jej treści, jednak nie zdołał podważyć wniosków z niej płynących w żadnym zakresie. Można powiedzieć, że stanowiły one niczym nieopartą polemikę z treścią opinii biegłego. Z tych też powodów sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Nie można bowiem przyjmować, że sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (por. wyrok SN z 15.02.1974r., II CR 817/73, Lex nr 7404, wyrok SN z 15.11.2001r., II UKN 604/00). Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. wyrok SN z 5.11.1974r., I CR 562/74, Lex nr 7607, wyrok SN z 10.01.2011r., II CKN 639/99, Lex nr 53135). Wskazać należy, że potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy. O ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające dotychczasową opinię lub co najmniej poddające ją w wątpliwość. W realiach niniejszej sprawy taka sytuacja nie miała miejsca, zarzuty pozwanego nie wnosily niczego nowego do sprawy, a jak już wyżej wskazano, stanowiły zbędną polemikę z fachową i zupełną opinią biegłego. Wobec powyższego, w ocenie sądu nie zachodziła konieczność powołania kolejnego biegłego, gdyż takie działanie procesowe byłoby nieuzasadnione, nadto niepotrzebnie wydłużałoby postępowanie, wbrew zasadzie ekonomiki procesowej, skoro opinia sporządzona przez biegłego była rzetelna, spójna, jasna i stała się podstawą ustalonego w sprawie stanu faktycznego.

Na uwzględnienie zasługiwały też zeznania świadka T. D., który wykonywał naprawę pojazdu powoda, gdyż były zbieżne z materiałem dowodowym.

Zdaniem Sądu brak jest podstaw do kwestionowania powyżej ustalonego stanu faktycznego, gdyż wszystkie dowody w nim powołane korespondowały ze sobą, wzajemnie się uzupełniały i tworzyły spójny, jednolity, wiarygodny obraz.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zostało oddalone jedynie w zakresie części odsetek.

W niniejszej sprawie strona pozwana kwestionowała swoją odpowiedzialność za powstanie szkody, twierdząc że do powstania uszkodzeń nie mogło dojść w opisywanym przez jej uczestników stanie faktycznym. Z twierdzeniami tymi nie sposób się zgodzić. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań świadków, zeznań powoda, akt likwidacji szkody i opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i ruchu drogowego, jednoznacznie wynikało, że do uszkodzeń pojazdu B. własności powoda doszło na skutek korelacji tego pojazdu z samochodem V. (...) własności B. J. (2) i że to B. J. (2) był odpowiedzialny za zaistnienie tego zdarzenia (o czym szerzej w ocenie dowodów).

Powyższe powoduje, że to pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy szkody ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia, gdyż na podstawie umowy OC przejął na siebie odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez sprawcę osobom trzecim, w związku z ruchem pojazdów (art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych).

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Bezsporna była okoliczność, iż strona pozwana prowadziła postępowanie likwidacyjne przedmiotowej szkody, w wyniku którego odmówiła wypłaty odszkodowania na rzecz powoda.

Ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania, sąd miał na uwadze, iż świadczenie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego winno w pierwszej kolejności korespondować z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody wyrażonej w art. 361 § 2 k.c., ale jednocześnie powinno obejmować tylko niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na rynku lokalnym (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r. wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03, LEX nr 78592). W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym należne odszkodowanie stanowi różnica pomiędzy stanem majątku powoda jaki istniałby, gdyby przedmiotowa kolizja nie nastąpiła, a stanem tego majątku jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę. W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku. Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu (używalności i jakości), jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Uszkodzona część pojazdu powinna być zastąpiona nową, jeśli ewentualna naprawa tej części nie przywróci jej pełni wartości jaką przedstawiała przed szkodą. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów. W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy dopuszcza stosowanie nowych części przy naprawie używanych samochodów, zastrzegając jednak warunek konieczności lub niezbędności tego sposobu (np. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112)). O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku. Przy ocenie bierze się pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość czy wygląd estetyczny. Do naprawienia pojazdu w tym zakresie konieczne może się okazać użycie ulepszonych i zmodernizowanych części lub zespołów, których przed wypadkiem pojazd nie miał (por. komentarz do art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, D. Maśniak komentarz LEX 2010).

Pozwany wskazał, że kwestionuje koszt naprawy pojazdu powoda w zakresie w jakim przekracza on kwotę 8059,10 zł (do takiej kwoty został zweryfikowany kosztorys przedstawiony przez warsztat naprawczy), natomiast powód domagał się zapłaty kwoty 9023,89 zł. Sąd zlecił biegłemu ustalenie zakresu i kosztów naprawy tego pojazdu. Z przedłożonej opinii wynikało, że koszt powypadkowy określony na fakturze nr (...) w kwocie (...),98 powiększony o kwotę 281,91 (tytułem kosztu wymiany błotnika lewego przedniego) pozostaje w adekwatnym związku z usunięciem uszkodzeń pokolizyjnych pojazdu wynikających z analizowanej sprawy. Nie zasługiwały też na uwzględnienie twierdzenia pozwanego odnośnie istnienia w pojeździe powoda w chwili zdarzenia z 08.01.2016 r. skutków kolizji z 08.04.2015 r. Biegły w opinii dokonał weryfikacji tych zarzutów i wskazał, że szkoda z 08.04.2015 r. obejmowała śladowe uszkodzenie lewego przedniego błotnika, które nie jest rozpoznawalne na zdjęciu szkody z 08.01.2016 r.

W konsekwencji powyższego, sąd uznał, że powodowi należy się cała żądana przez niego kwota tytułem kosztów naprawy pojazdu który uległ uszkodzeniu na skutek zdarzenia z 08.01.2016 r., czyli kwota 9023,89 zł.

Powód domagał się również zasądzenia na jego rzecz kosztów najmu samochodu zastępczego za okres od 08.01.2016 r. do 02.02.2016 r. w kwocie łącznej 6656,76 zł. W tym zakresie powództwo nie było kwestionowane przez pozwanego, przez co sąd uwzględnił w całości żądanie powoda. Wskazać też należy, że w aktach likwidacji szkody widnieją pisma w których ubezpieczyciel wyraził zgodę na skorzystanie przez powoda z samochodu zastępczego do 02.02.2016 r., a zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 29.05.2015 r. I ACa 15/15, w granicach normalnego następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikała szkoda, mieści się obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez poszkodowanego na sfinansowanie skorzystania z rzeczy zastępczej zgodnego z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem.

W związku z powyższym, sąd uwzględnił powództwo w całości, tj. w zakresie kwoty 15 680,65 zł.

Odnośnie określenia daty wymagalności świadczenia a tym samym ustalenia daty, od której powód może się domagać odsetek, sąd orzekł na zasadzie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Odsetki ustawowe przysługują uprawnionemu za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, niezależnie od tego czy wierzyciel poniósł szkodę i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Termin do spełnienia świadczenia z tytułu ubezpieczenia to 30 dni od daty poinformowania ubezpieczyciela o zdarzeniu, mogący ulec przedłużeniu o dalsze 14 dni.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia odsetek od 09.02.2016 r., jednak zasadnym było zasądzenie odsetek od 17.02.2016 r., jako od dnia wydania przez ubezpieczyciela decyzji odmawiającej wypłatę odszkodowania na rzecz powoda.

W związku z powyższym orzeczono jak w punktach I i II wyroku, oddalając powództwo jedynie w zakresie odsetek za okres od 09.02.2016 r. do 17.02.2016 r.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. i odpowiedzialnością za wynik procesu. Powód w toku postępowania poniósł koszty: opłaty sądowej w kwocie 785 zł, 4800 zł wynagrodzenia pełnomocnika (stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 200 zł zaliczki na opinię biegłego, oraz kwotę 237,81 złotych (koszt biletów lotniczych na rozprawę w dniu 29.09.2016 roku), 2227,05 zł tytułem utraconego zarobku za pobyt we wrześniu 2016 roku oraz szacunkowy koszt dojazdów powoda na rozprawę w kwocie 506,21 złotych, czyli łącznie 8773,07 zł, którą należało zasądzić na jego rzecz od strony pozwanej, o czym orzeczono jak w punkcie III wyroku. W pozostałym zakresie Sąd nie uwzględnił kosztów stawiennictwa powoda w styczniu 2017 roku ponieważ powód na tę rozprawę nie był wzywany, stawił się dobrowolnie. Zwrotowi zaś podlegają koszty nakazanego stawiennictwa strony.

W punkcie IV wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, sąd nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1208 zł, tytułem wydatków uiszczonych tymczasowo przez Skarb Państwa, na które złożył się koszt wynagrodzenia biegłego za opinię główną i odpowiedź na zarzuty pozwanego (łącznie 1408 zł), po odliczeniu zaliczki uiszczonej przez powoda (200 zł), czyli 1208 zł.

SSR Agnieszka Poręba

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

SSR Agnieszka Poręba